

Sygn. akt IV CNP 23/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w T.
z dnia 22 czerwca 2011 r., sygn. Akt [...],
w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie W. M.
o częściowy podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Wnioskodawczyni M. W. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 22 czerwca 2011 r., którym oddalona została jej apelacja od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 14 marca 2011 r. wydanego w sprawie o częściowy podział majątku wspólnego. Wydanie zaskarżonego skargą orzeczenia miało spowodować „wyrządzenie szkody w majątku wnioskodawczyni poprzez utratę możliwości uzyskania przez nią od uczestnika pełnego zwrotu przypadających na wnioskodawczynię nakładów z majątku wspólnego stron na majątek odrębny uczestnika. Wnioskodawczyni wysokość szkody określa na kwotę 115.224,00 zł.” Jeśli chodzi o wzruszenie wyroku Sądu odwoławczego w drodze innych środków prawnych, skarżąca podniosła, że „nie jest możliwa zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych; ani podstawy nieważnościowe, ani właściwe podstawy restytucyjne nie zachodzą. Tym samym skarga spełnia warunek formalny określony w art. 519² § 1 k.p.c.”

Oceniając dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest dotknięta nieusuwalnymi brakami w zakresie zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ pkt 4 i 5 k.p.c. Każdy taki brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. W tym zakresie skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że w sprawie nie zachodzą podstawy „nieważnościowe” ani „restytucyjne”, co, jak należy założyć, miało świadczyć o braku możliwości wniesienia skutecznej skargi o wznowienie postępowania. Wnioskodawczyni nie wyjaśniła dlaczego nie mogła doprowadzić do zmiany

postanowienia Sądu Okręgowego za pomocą innych środków prawnych. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury odniesienie się tylko do jednego ze środków prawnych pozwalających potencjalnie na wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie może być uznane za zadośćuczynienie obowiązкови wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Na skarżącym spoczywa obowiązek przeanalizowania wszystkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę dla wzruszenia tego orzeczenia, i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Skarga dotknięta jest jeszcze jedną zasadniczą wadą konstrukcyjną, gdyż skarżąca nie uprawdopodobniła, że na skutek wydania zaskarżonego postanowienia poniosła szkodę, o której mowa w art. 519² § 1 k.p.c. Stwierdzenie, że w wyniku wydania tego orzeczenia wnioskodawczyni została pozbawiona możliwości uzyskania od uczestnika kwot, których zwrotu domagała się w postępowaniu zakończonym prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego, nie jest w tym zakresie wystarczające. Wiązanie szkody z faktem nieuwzględnienia roszczenia skarżącej bez przedstawienia dalszej przekonującej argumentacji prawnej mogącej przemawiać za tym, że szkoda ta rzeczywiście została wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Nieuwzględnienie żądania wnioskodawcy w postępowaniu nieprocesowym, podobnie jak nieuwzględnienie powództwa strony powodowej w procesie, nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody, gdyż niezyskanie przez wnioskodawcę żądanej w postępowaniu sądowym ochrony prawnej w zakresie danego prawa bądź roszczenia nie zawsze będzie prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Konieczne są zatem dalsze szczegółowe wyjaśnienia, bez których nie można mówić o uprawdopodobnieniu poniesienia szkody. Stanowisko to zostało już wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in.

postanowienie z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11, z dnia 14 kwietnia 2008 r., II BP 66/07, niepubl. oraz z dnia 23 października 2008 r., V CNP 26/08, niepubl.).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.